

GEORGE R. R.
MARTIN

STŘET
KRÁLŮ

ARGO

GEORGE R. R.
MARTIN

STŘET KRÁLŮ

Z anglického originálu *Clash of Kings*,
vydaného roku 1998 nakladatelstvím Bantan Spectra,
přeložila Dominika Křestánová.

Obálku s použitím kresby Marca Simonettiho
upravil Pavel Růt.

Grafická úprava Libor Batrla.

Odpovědný redaktor Richard Klíčnick.

Jazyková redaktorka Soňa Benediktová.

Jazyková korektura Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Konzultace Icefire.cz

Heraldické znaky Virginia Norey.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2017 jako svou 3387.

Vytiskla tiskárna PBtisk.

V tomto překladu vydání první.

Mimo obvyčejné vydání vychází též 200 číslovaných kusů
s grafickým listem Kateřiny Bažantové tištěných na papíře Classic chamois,
z nichž 66 prvních kusů číslovaných římskými číslicemi I–LXVI
svázal do kůže Karel Havlík. Zbylých 134 kusů bylo svázáno
do potištěného plátna.

ISBN 978-80-257-2284-8

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

PROLOG

Chvost komety se táhl přes úsvit, rudý šleh krvácející nad skalisky Dračího kamene jako rána na růžovém a purpurovém pozadí oblohy.

Mistr stál na větrem bičovaném balkoně před svými komnatami. Právě sem přilétali po dlouhé cestě krkavci. Jejich trus třísnil oba chrliče, které se nad ním po obou stranách tyčily do výšky dvanácti stop, pekelného psa a wyvernu, dvě z tisíce soch, jež zadumaně shlížely z hradeb starobylé pevnosti. Po příchodu na Dračí kámen ho tahle armáda kamenných příšer zprvu zneklidňovala, ale jak léta ubíhala, zvykl si na ně. Už je vnímal jako dávné přátele. Všichni tři společně teď s obavami hleděli na nebe.

Mistr nevěřil na osudová znamení. Jenže i tak... za celý svůj dlouhý život neviděl kometu, která by se téhle co do jasnosti být jen blížila, a neviděl ani takový odstín, takovou děsivou barvu, barvu krve a plamenů a slunečního západu. Blesklo mu hlavou, jestli snad něco podobného mohly spatřit jeho chrliče. Byly tu podstatně déle než on a budou tu i dlouho poté, až on odejde. Kdyby kamenné jazyky mohly promluvit...

Pošetilé myšlenky. Opřel se o cimbuří, pod sebou měl dorážející moře, pod prsty drsný černý kámen. *Mluvící chrliče a proroctví na obloze. Jsem k ničemu, na stará kolena začínám být zas bláhový jak malé děčko.* Je možné, že ho spolu se zdravím a silou opouštěla i těžce vydobytá moudrost dlouhých let? Byl mistr, získal vzdělání a vysloužil si řetěz ve velké Citadele ve Starém Městě. Kam to dopravoval, s hlavou plnou pověr jako nějaký venkovský balík?

Ale přesto... ale přesto... tahle kometa planula dokonce i ve dne, zatímco z horkých prúduchů Dračí skály za hradem stoupala bledě šedá pára, a včera ráno bílý krkavec přinesl zprávu ze samotné Citadely, zprávu dlouho očekávanou, ale tím o nic méně hrozivou, zprávu, že léto končí. Zlá znamení, jedno za druhým. Bylo jich příliš, než aby se dala přehlížet. *Co to všechno znamená?* chtělo se mu zvolat.

„Mistře Cressene, máme návštěvu.“ Pylos promluvil tiše, jako by jen nerad rušil mistrovo velebné rozjímání. Kdyby věděl, jaké hlouposti táhnou Cressenovi hlavou, klidně by na něj houkl. „Princezna chce vidět toho bílého krkavce.“ Pylos, vždy neomylně přesný, o ní teď mluvil jako o princezně, neboť její urozený otec byl králem. Králem kouřící skály uprostřed širého slavného moře, nicméně král to byl. „Chce vidět toho bílého krkavce. Doprovází ji její šašek.“

Starý muž odvrátil pohled od úsvitu. Dlaní se pro lepší rovnováhu stále opíral o wyvernů. „Pomoz mi do křesla a uveď je dovnitř.“

Pylos ho vzal za paži a odvedl do místnosti. Za mlada chodíval Cressen křepce, ale teď nechybělo mnoho do jeho osmdesátého dne jména a nohy měl slabé a nejisté. Před dvěma lety si při pádu zlomil kyčel a kost se nikdy pořádně nezahojila. Když vloni onemocněl, pouhé dny před tím, než lord Stannis ostrov uzavřel, vyslala Citadela ze Starého Města Pylose... prý proto, aby mu pomohl s prací, ale Cressen věděl svoje. Pylos tu byl proto, aby ho po jeho smrti nahradil. Cressenovi to nevadilo. Někdo musí zaujmout jeho místo, a dojde k tomu dřív, než by se mu zamlouvalo...

Dovolil, aby ho mladík usadil za jeho knihy a papíry. „Běž, přiveď ji. Není vhodné nechat dámu čekat.“ Mávl rukou v chabém gestu naznačujícím spěch, gestu muže neschopného ještě někdy spěchat. Ruce měl skvrnité a vrásčité a přes papírově tenkou kůži prosvítala pavučina žil a obrysy kostí. A jak se mu trásly dlaně, kdysi tak jisté a obratné...

Pylos se vrátil i s dívkou, plachou jako obvykle. Za ní se svou podivnou chůzí, šouravými přískoky bokem, držel její blázen. Na hlavě měl šaškovskou přílbici vyrobenou ze starého plechového vědra, k jehož obroučce byly připevněné parohy s navěšenými kravskými zvonci. Při každém jeho kymácivém kroku se zvonce rozezněly, každý jiným hlasem; cinkaly a cililinkaly, břinkaly a řinčely.

„Kdopak k nám přichází v tak časnou dobu, Pylosi?“ zeptal se Cressen.

„To jsem já a Strakoš, mistře.“ Bezelstné modré oči na něj zamrkaly. Tvář želbohu nebyla nijak půvabná. Dítě zdědilo otcovu hranatou vystouplou bradu a matčiny nešťastné uši, a navíc se k těmto rysům přidalo ještě její vlastní znetvoření, následek nákazy šedou nemocí, která ji málem připravila o život ještě v kolébce. Polovinu tváře a značnou část krku měla ztvrdlé a odumřelé, potažené popraskanou, odlupující se kůží pokrytou šedočernými skvrnami a na dotyk podobnou povrchu kamene. „Pylos říkal, že se můžeme podívat na toho bílého krkavce.“

„Jistěže, to můžete,“ odpověděl Cressen. Jako by jí snad dokázal něco odepřít. Poznala za život odmítání až příliš. Jmenovala se Shireen. O příštím dni jména dosáhne deseti let, nejsmutnější dítě, jaké kdy mistr Cressen poznal. *Její smutek je moje hanba*, blesklo starci hlavou, *další znak mého selhání*. „Mistře Pylosi, buď tak laskav a přines lady Shireen z hnízdiště toho ptáka.“

„Bude mi potěšením.“ Pylos byl zdvořilý mladík, ve stěži pětadvaceti vážný jako šedesátiletý muž. Kdyby tak v sobě měl víc veselí, víc života; těch bylo v tomhle místě zapotřebí. Ponurým místům pomůže odlehčení, ne vážnost, a Dračí kámen byl ponurý beze vší pochyby, opuštěná citadela uprostřed mokré pustiny sevřená ze všech stran bouřemi a solí, s kouřícím stínem hory v zádech. Mistr musí jít, kam ho pošlou, a tak Cressen dorazil před dvanácti lety právě sem, právě tady sloužil, a sloužil dobře. Nikdy mu ale Dračí kámen nepřirostl k srdci, nikdy se tu necítil doopravdy doma. Když se poslední dobou probouzel z neklidných snů, v nichž vystupovala znepokojivá postava rudé ženy, mnohdy nevěděl, kde je.

Blázen pootočil strakatou, skvrnitou hlavu a sledoval, jak Pylon vystupuje po příkrém kovovém schodišti do hnízdiště. Na šaškovské přilbici se při tom pohybu rozcinkaly všechny zvonky. „Pod mořem mají ptáci místo peří šupiny,“ prohlásil zpěvavě. „Jojo, je to tak.“

I na blázna byl Strakoš žalostná postava. Kdysi možná uměl vyvolat vtipnou poznámkou salvy smíchu, ale moře ho o tuhle schopnost připravilo, a spolu s ní o polovic rozumu a celou paměť. Byl tlustý a rozměklý, sužovaný nejrůznějšími třasy a záškuby, a jeho slova v dobré polovině případů nedávala smysl. Dnes už se mu smála jen tahle dívenka, jediná, komu záleželo na tom, zda je blázen živý, či mrtvý.

Ošklivá holčička, smutný blázen a do třetice mistr... historka, že by se jeden rozplakal. „Posaď se ke mně, dítě.“ Gestem ji zavolal k sobě. „Je sotva po svítání, na návštěvu věru časně. Měla bys ještě ležet v posteli.“

„Měla jsem zlé sny,“ odpověděla Shireen. „O dracích. Letěli sem a chtěli mě sežrat.“

Dívku sužovaly noční můry, co mistr pamatoval. „Už jsme o tom spolu mluvili,“ konejšil ji tiše. „Draci nemůžou ožít. Jsou vytesaní z kamene, dítě. Za dávných časů byl náš ostrov nejzápadnější výspou mocné svobodné državy Valyrie. To Valyrští zbudovali tuhle pevnost, a vládli tehdy uměním zpracování kamene, jehož znalost se nám nedochovala. Hrad musí mít věž všude, kde se sbíhají dvě kolmé zdi, to kvůli obraně. Valyrští dali svým věžím tvar draků, aby pevnost naháněla větší hrůzu, a ze stejného důvodu místo obyčejného cimbuří osadili hradby tisícem chrličů.“ Vzal její růžovou drobnou dlaň do své, křehké a pokryté skvrnami, a lehce ji stiskl. „Tak si pamatuj, není se čeho bát.“

Shireen tím nepřesvědčil. „A co ta věc na nebi? Dalla a Matrice si povídaly u studny a Dalla říkala, že rudá žena prý matce řekla, že je to dračí dech. Jestli draci dýchají, znamená to, že se probouzejí k životu?“

Rudá žena, pomyslel si mistr Cressen trpce. *Jako by nebylo už dost zlé, že poláznula hlavu matce, to ještě musí zanášet jedem dceřiny sny?* Musí si s Dallonou promluvit, přísně jí zapovědět, aby takové pověsti šířila. „Ta věc na obloze je kometa, děvenko. Hvězda s ohonem ztracená na nebesích. Zanedlouho bude ta tam a už ji v životě neuvidíme. Však uvidíš sama.“

Shireen statečně pokývla hlavou. „Matka říkala, že bílý krkavec znamená, že už není léto.“

„To je pravda, má paní. Bílí krkavci přilétají jen z Citadely.“ Cressenovy prsty zabloudily k řetězu na jeho krku, s každým okem ukutým z jiného kovu na znamení rozličných oborů vědomostí, které ovládl; obojek mistra, odznak jeho stavu. V rozkvětu mládí ho nosil s lehkostí, ale teď ho častokrát tížil, jeho kov studil na kůži. „Jsou větší než ostatní krkavci a mnohem chytrější, chovají se k doručování výhradně těch nejdůležitějších zpráv. Tenhle nám přiletěl oznámit, že se sešla konkláve, zvážila záznamy a měření mistrů ze všech koutů říše a prohlásila toto velké léto za skončené. Trvalo deset let, dva obraty měsíce a šestnáct dnů, nejdelší léto v živoucí paměti.“

„Teď se ochladí?“ Shireen byla dítě léta a skutečný chlad nikdy nepoznala.

„Postupně ano,“ odpověděl Cressen. „Budou-li nám bohové přát, dočkáme se teplého podzimu a bohaté sklizně, abychom se mohli na nadcházející zimu připravit.“ Podle prostých lidí znamenalo dlouhé léto ještě delší zimu, ale mistr neviděl důvod, proč by dítě děsil takovými povídkami.

Strakoš rozcinkal svoje zvonky. „Pod mořem je léto pořád,“ zanotoval. „Mořské žínky si zdobí vlasy sasanankami a šat si spřádají ze stříbrných chaluh. Jo jo, je to tak.“

Shireen se zasmála. „Šat ze stříbrných chaluh by se mi líbil.“

„Pod mořem sněží nahoru,“ dodal blázen, „a dešť je na troud suchý. Jo jo, je to tak.“

„Vážně bude sněžit?“ zeptala se malá.

„Bude,“ přitakal Cressen. *Ale ještě roky ne, doufám, a nebude sněžit dlouho.* „Vida, tady máme Pylose s tím ptákem.“

Shireen radostně vykřikla. I Cressen musel uznat, že pták působí impozantně, bílý jako sníh a větší než jestřáb, s bystrými černými očima, podle kterých bylo zřejmé, že nejde o obyčejného albína, ale pravého příslušníka rodu bílých krkavců z Citadely. „Sem,“ zavolal. Krkavec roztáhl křídla, vyšvihl se do vzduchu, s hlučným pleskáním přeletěl místnost a přistál na stole vedle něj.

„Teď se vám postarám o snídani,“ oznámil Pylos. Cressen přikývl. „Tohle je lady Shireen,“ obrátil se ke krkavci. Pták trhl světlou hlavou nahoru a dolů, jako by se ukláněl. „*Lady,*“ zakrákal. „*Lady.*“

Dítě užasle otevřelo ústa. „On mluví!“

„Jen pár slov. Jak říkám, tihle ptáci jsou chytrí.“

„Chytrý pták, chytrý muž, chytrý, chytrý blázen,“ poznamenal Strakoš do bříkání zvonků. „Jó, chytrý, chytrý, chytrý blázen.“ Dal se do zpěvu. „*Stíny jdou sem a tancují, můj pane, a tancují, můj pane, a tancují, můj pane,*“ vyzpěvoval a poskakoval přitom z nohy na nohu. „*Stíny jdou sem a zůstanou, můj pane, zůstanou, můj pane, zůstanou, můj pane.*“ Při každém slově škulbl hlavou a zvonky na paroží zařinčely.

Bílý krkavec vykřikl, roztáhl křídla a odletěl usadit se na kovové zábradlí schodů k hnízdišti. Shireen jako by se celá scvrkla. „Tohle zpívá pořád. Řekla jsem mu, ať toho nechá, ale neposlechne mě. Děsí mě to. Zakaž mu to.“

A jak to mám asi udělat? pomyslel si stařec. *Kdysi jsem ho možná mohl umlčet navždy, ale teď...*

Strakoš se k nim dostal ještě jako chlapec. Lord Steffon blahé paměti ho našel ve Volantisu, na protějších březích úzkého moře. Král – starý král Aerys II. Targaryen, tehdy ještě zdaleka ne tak šílený – vyslal jeho lordstvo poohlédnout se po nevěstě pro prince Rhaegara, jenž neměl žádnou sestru, kterou by si mohl vzít. „Našli jsme úžasného blázna,“ napsal Cressenovi dva týdny předtím, než se měl z neúspěšné výpravy vrátit. „Teprve kluk, ale mrštný jak opice a mazaný jak tucet dvořanů. Umí žonglovat, vymýšlet hádanky a kouzlit, a moc pěkně zpívá ve čtyřech jazycích. Koupili jsme mu svobodu a rádi bychom ho s sebou přivezli domů. Robert bude mít radost a časem třeba naučí smát se i Stannise.“

Vzpomínka na dopis Cressena rozesmutnila. Stannise nenaučil smát se nikdy nikdo, a ten klouček Strakoš už vůbec ne. Znenadání se s kvílením přihnal bouře a záliv Ztroskotání prokázal, že je hodný svého jména. *Pýcha větrů*, dvoustěžňová galéra jeho lordstva, ztroskotala na dohled od jeho hradu. Jeho dva nejstarší synové přihlíželi z hradeb, jak se loď jejich otce tříští o skály a trosky pohlcuje voda. S lordem Steffonem Baratheonem a jeho urozenou manželkou šla ke dnu stovka veslařů a námořníků a ještě celé dny poté zanechával každý příliv na pobřeží pod Bouřným koncem novou úrodu nafouklých mrtvol.

Chlapce moře vyvrhlo třetího dne. Mistr Cressen tehdy sešel dolů spolu s ostatními, aby pomohl přiřadit k mrtvým jména. Když blázna našli, byl nahý a bílou svrastělou kůži měl olepenou mokřím pískem. Cressen ho pokládal za další mrtvolu, ale když Jommy popadl chlapce za kotníky a chtěl ho odtahnout na pohřební povoz, hoch začal vykašlávat vodu a posadil se. Jommy až do smrti trval na tom, že na omak byla jeho kůže mokrá a ledová.

Nikdy se nevysvětlilo, co se dělo ony dva dny, po něž byl blázen ztracený v moři. Rybáři s oblibou vykládali, že ho jedna mořská panna výměnou za jeho sémě naučila dýchat vodu. Strakoš sám k tomu neřekl nikdy nic. Ten bystrý, vtipný chlapec, o kterém psal lord Steffon, na Bouřný konec nikdy nedorazil; hoch, kterého našli, byl někdo jiný, zlomený na těle i na duchu a s těžší schopný mluvit, natož pak žertovat. Jeho šaškovská tvář nicméně nenechávala prostor pro mýlku, o koho jde. Ve svobodném městě Volantisu bylo zvykem tetovat

obličejem otroků a sluhů, a tenhle chlapec měl kůži od krku až po linii vlasů vzorkovanou červenými a zelenými čtverečky.

„Ten ubožák je pomatený, trpí bolestmi a není k užítku nikomu, ani sám sobě,“ prohlásil starý ser Harbert, tehdejší kastelán Bouřného konce. „Největší laskavost bys mu prokázal pohárem makového mléka. Bezbolestný spánek a pak už nic. Sám by ti za to blahorečil, kdyby z toho měl dost rozumu.“ Ale Cressen tehdy odmítl a nakonec prosadil svou. Jestli měl Strakoš z jeho vítězství kdy jakou radost, si ale nebyl jistý, a nevěděl to ani dnes, po všech těch letech.

„*Stíny jdou sem a tancují, můj pane, a tancují, můj pane, a tancují, můj pane,*“ zpíval blázen dál a pohupoval hlavou, až zvonky břinkaly a rachotily. *Břink-cink, cililink, břink-cink.*

„*Pane,*“ zaskřehotal bílý krkavec. „*Pane, pane, pane.*“

„Blázni si zpívají, co se jim zamane,“ vysvětlil mistr ustrašené princezně. „Nesmíš si jeho slova brát k srdci. Zítra si třeba vzpomene na jinou písničku a tuhle víckrát neuslyšíme.“ *Moc pěkně zpívá ve čtyřech jazycích,* psal tehdy lord Steffon...

Ve dveřích se objevil Pylos. „Mistře, odpusť.“

„Zapomněl jsi ovesnou kaši,“ poznamenal Cressen pobaveně. To se Pylosovi vůbec nepodobalo.

„Mistře, včera v noci se vrátil ser Davos. V kuchyni se o tom mluvilo. Napadlo mě, že bys to rád věděl co nejdřív.“

„Davos... včera v noci, říkáš? Kde je?“

„S králem. Strávili spolu většinu noci.“

Ty tam byly časy, kdy by ho lord Stannis dal probudit bez ohledu na hodinu, aby seděl s nimi a přispěl svou radou. „Měli mi to povědět,“ postěžoval si Cressen. „Měli mě vzbudit.“ Vyprostil prsty z Shireeniny dlaně. „Omluv mě, má paní, ale musím si promluvit s tvým urozeným otcem. Pylosi, podej mi ruku. V tomhle hradu je až příliš schodů a mně se zdá, že každou noc přidávají pár dalších, jen aby mě pozlobili.“

Shireen a Strakoš vyšli z místnosti za nimi, ale dítě brzy omrzelo starcovo plouživé tempo a vyrazilo napřed. Blázen se kymácivě pustil za ním a zvonky mu řinčely jak o život.

Hrady nejsou nakloněné slabým, připomněl si Cressen, zatímco sestupoval po točitém schodišti Věže mořského draka. Lord Stannis bude k zastížení

v Síni malovaného stolu, na samém vrcholu Kamenného bubnu, ústřední věže Dračího kamene nazvané podle dunění a burácení, jež ze starobylých stěn vycházelo za bouře. Cestou k němu musí přejít galerii, projít středovými a vnitřními hradbami střeženými chrličí a černými železnými vraty, a vystoupat po tolika schodech, že se ani nechtěl obtěžovat pomyslením na ně. Mladí muži brali schody po dvou; pro starce se špatnými kyčlemi byl každý z nich utrpením. Ale lorda Stannise nenapadne za ním zajít, a tak mistrovi nezbývalo než se s nadcházejícími muky smířit. Aspoň že je tu Pylos a pomůže mu, za to byl vděčný.

Pomalou se sunuli galerií kolem vysokých klenutých oken, odkud se nabízel velkolepý výhled na vnější nádvoří, vnější hradby a rybářskou vesnici ležící za nimi. Na dvoře lučištníci na povel „Nasaď, natáhni, pust“ stříleli do cvičných terčů. Jejich šípy šelestily jako hejno ptáků zvedajících se k letu. Stráže procházející po ochozech shlížely mezi chrličí na vojenský tábor před hradbami. Jitřní vzduch byl rozmlžený kouřem z ohnišť, u nichž pod zástavami svých pánů zasedaly k prvnímu jídlu dne tři tisíce mužů. Kotviště za širou rozlohou tábořiště bylo přeplněné loděmi. Žádné z plavidel, které se v posledním půl roce přiblížilo na dohled od Dračího kamene, nemělo povoleno odplout. *Lítice*, třípatrová válečná galéra lorda Stannise s třemi sty vesel, vypadala v sousedství břichatých karak a kog skoro maličká.

Strážní před Kamenným bubnem znali mistry od vidění a nechali je projít. „Počkej tady,“ obrátil se Cressen k Pylosovi, jakmile byli uvnitř. „Bude nejlepší, když se s ním sejdu sám.“

„Je to vysoko, mistře.“

Cressen se usmál. „Myslíš, že jsem zapomněl? Vyšel jsem po tom schodišti tolikrát, že znám každý schod jménem.“

Už v půli výstupu toho rozhodnutí litoval. Zastavil se, aby nabral dech a ulevil bolesti v kyčli, a v tu chvíli zaslechl drhnutí těžkých bot o kámen a ocitl se tváří v tvář seru Davosu Seaworthovi, který scházel dolů.

Davos byl drobný muž s tváří neomylně vypovídající o jeho nízkém původu. Hubená ramena mu halil obnošený zelený plášť vybledlý sluncem a flekatý od soli a spršek slané vody. Pod ním měl na sobě hnědý kabátec a kalhoty v barvě svých vlasů a očí. Kolem krku mu na šňůrce visel ošoupaný kožený

váček. Krátký plnovous mu šedě prokvétal a na zmrzačené levé ruce měl koženou rukavici. Když spatřil Cressena, zastavil se.

„Sere Davosi,“ oslovil ho mistr. „Kdy ses vrátil?“

„Za ranní tmy. To je má oblíbená doba.“ Říkalo se, že nikdy nebylo člověka, který by za tmy vedl loď tak obratně jako Davos Krátkoprstý. Než ho lord Stannis povýšil do rytířského stavu, platil v celých Sedmi královstvích za nejproslulejšího a nejprotřejšího pašeráka.

„A co?“

Muž potřásl hlavou. „Je to, jak jsi předvídal. Oni nepovstanou, mistře. Pro něho ne. Nemají ho rádi.“

Ne, pomyslel si Cressen. A nikdy nebudou. Je silný, schopný, dostatečně... ale ano, dostatečně moudrý... jenže to nestačí. Nikdy to nestačilo. „Mluvil jsi se všemi?“

„Se všemi? Ne. Jen s těmi, kdo mě byli ochotni přijmout. Taky mě dvakrát nemiluje, tohle urozené panstvo. Vždycky pro ně budu leda rytíř z Cibulova.“ Sevřel krátké pahýly prstů do pěsti; Stannis mu u všech kromě palce usekl poslední článek. „Zasedli jsme k jídlu s Gulianem Swannem a starým Penrosem a Tarthové se uvolili sejít se se mnou o půlnoci v lesíčku. Ostatní – inu, Beric Dondarrion je nezvěstný, mnozí ho mají za mrtvého, a lord Caron se přidal k Renlymu. Teď je z něj Bryce Oranžový z Duhové gardy.“

„Z Duhové gardy?“

„Renly si pořídil vlastní Královskou gardu,“ vysvětloval bývalý pašerák, „ale těch sedm nenosí bílou, každý má svou vlastní barvu. Velí jim Loras Tyrell.“

Tohle byl přesně takový nápad, z jakých byl Renly Baratheon nadšený; úžasný nový rytířský řád a k němu pro větší slávu nádherný nový šat. Už jako malý si Renly potrpěl na pestré barvy a bohaté látky, a také si náramně rád hrál. „Dívejte se na mě!“ volal, když se smíchem probíhal síněmi Bouřného konce. „Podívejte, jsem drak,“ nebo „Podívejte, jsem čaroděj,“ nebo „Podívejte, podívejte, jsem bůh deště.“

Z kurážného hošíka s rozevlátými černými kadeřemi a veselýma očima vyrostl dospělý muž, bylo mu jednadvacet, ale hrát si ještě pořád nepřestal. *Podívejte se na mě, jsem král,* pomyslel si Cressen smutně. *Renly, Renly, chlapče zlatá, víš ty vůbec, co děláš? A dbal bys na to, kdybys věděl? Záleží na něm ještě*

někomu, kromě mě? „Jaký důvod lordové udali pro svoje odmítnutí?“ zeptal se sera Davose.

„Tak v tomhle ohledu jsem slyšel slova mírná i neomalená, někdo se vymlouval, někdo sliboval, někdo prostě lhal.“ Pokrčil rameny. „Slova jsou koneckonců jen vítr.“

„Nemohl jsi mu dát vůbec žádnou naději?“

„Jen falešnou, a to bych neudělal,“ odpověděl Davos. „Dozvěděl se ode mě pravdu.“

Mistr Cressen si vybavil onen den po obléhání Bouřného konce, kdy byl Davos povýšen na rytíře. Lord Stannis s malou posádkou tehdy dokázali držet hrad bezmála rok proti velké armádě lordů Tyrella a Redwynea. Byli odříznutí dokonce i od moře, ve dne v noci jej střežily galéry Redwyneů plující pod vínovými barvami Stromoviny. Na Bouřném konci už dávno snědli koně, psi i kočky byli ti tam a posádka zůstala odkázaná na kořínky a krysy. Pak jedné noci, když byl měsíc v novu, zakryly oblohu černé mraky. Pašerák Davos se tehdy odvážil pod pláštěm tmy postavit jak Redwyneově kordonu, tak útesům zálivu Ztroskotání. Jeho nevelká loď měla černý trup, černé plachty, černá vesla a podpalubí plné cibule a solených ryb. Nebylo toho moc, ale i tohle málo udrželo posádku při životě, dokud k Bouřnému konci nedorazil Eddard Stark a neprolomil obležení.

Lord Stannis nabídl Davosovi pozemek na mysu Hněvu, menší tvrz a titul rytíře... ale rozhodl také, že za léta pašeráctví Davos zaplatí posledními články prstů na levé ruce. Pašerák souhlasil pod podmínkou, že nůž povede sám Stannis; z méně vážených rukou trest nepřijme. Lord tehdy sáhl po řeznickém sekáčku, aby byl řez čistý a rychlý. Davos si pak pro svůj nově založený rod zvolil jméno Seaworth, Mořský, a za svůj znak přijal černou loď ve světle šedém poli – a s cibulí na plachtě. Bývalý pašerák s oblibou říkával, že mu lord Stannis vlastně prokázal dobrou službu, protože mu teď stačí čistit si a stříhat o čtyři nehty méně.

Ne, pomyslel si Cressen, takový muž by nikdy nenabízel falešnou naději ani nezmlířoval tvrdou pravdu. „Pravda může být hořký lektvar i pro muže, jako je lord Stannis, sere Davosi. Nemyslí na nic jiného, než jak se v plné síle vrátit do Králova Přístaviště, svrhnout nepřátele a vznést nárok na to, co mu po právu patří. Teď ovšem...“